

Japanse bloesem

Miranda Vos-Damen

Japanse bloesem

Japanse bloesem

Copyright © 2021 Miranda Vos-Damen

Auteur: Miranda Vos-Damen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Stefan Vos

Vormgeving binnenwerk: Miranda Vos-Damen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Juni

Hoofdstuk 1

Amanda

Als ik wakker word, voel ik me misselijk. Kenzo ligt nog te slapen. Langzaam komt de zon op en daardoor wordt het lichter in de kamer.

Ik draai nog even op mijn linkerkant, maar de misselijkheid zakt niet. Het wordt alleen maar erger. Zo erg dat ik haast moet overgeven.

Vlug kom ik omhoog, stap uit bed en haast me naar de badkamer. Ik bereik nog maar net op tijd het toilet, ga erboven hangen en braak mijn hele maaginhoud erin. Het geeft een vreselijk geluid. Ik braak zo hard dat mijn buik er pijn van doet.

Kenzo is er wakker van geworden en komt meteen kijken in de badkamer.

“Gaat het wel?” vraagt hij. Nee, ik zit hier voor mijn plezier op mijn knieën boven de toiletpot te kotsen. Het zweet breekt me uit en het ziet even zwart voor mijn ogen. Het braken heeft me goed gedaan, want mijn misselijkheid begint te zakken.

Ik hoor Kenzo een washand nat maken onder de kraan. Ik kom omhoog en hij dept met de natte koude washand in mijn gezicht, dat wat heel verfrissend aanvoelt.

“Heb je iets verkeerd gegeten?” vraagt hij.

“Alleen het voedsel van je moeder,” zeg ik lichtelijk geïrriteerd, “die eeuwige rijst en sushi.” Ik geloof niet dat sinds ik hier verblijf ook maar iets anders gegeten heb. Het eten begint me zo langzamerhand ook mijn neusgaten uit te komen. Misschien wil zijn moeder mij wel vergiftigen of draaf ik nu te ver door? Nee...

Ik mag wel oppassen met dat mens.

“Ik heb de laatste tijd veel te weinig aandacht aan je geschonken,” excuseert hij zichzelf, “ik was veel te druk met mezelf bezig.” Hij denkt waarschijnlijk dat ik dat erg vervelend vind, maar hij moest eens weten. Daardoor heb ik juist de tijd van mijn leven gehad. Terugggevonden waar ik zo van hou.

Hij wrijft met zijn hand langs mijn gezicht, maar ik walg van zijn aanraking. Ik doe maar alsof ik me nog steeds niet lekker voel en keer me naar de wastafel om de washand opnieuw nat te maken.

“Vandaag wil ik alleen met jou zijn,” zegt hij, “probeer wat op te knappen dan maken we straks een wandeling door de Japanse tuin, alleen jij en ik.” Hij glimlacht...

Dat kan helemaal niet, bedenk ik. Ik heb vandaag met Mitchell afgesproken. Nu gooit hij verdomme roet in het

eten. Als ik ziek in bed blijf liggen, kan ik helemaal niet weg. Nu kan ik tenminste nog naar buiten. Ik kan er helaas niet onderuit komen en ik moet doen alsof ik het leuk vind. Ook om niet door de mand te vallen. Ik wil Mitchell op geen enkele wijze in gevaar brengen. Hij mag niets van hem en mij vermoeden.

Ik geef hem een flauwe glimlach, “dat zal me goed doen.” Hij knikt lachend en loopt de badkamer uit om zich te gaan aankleden.

In het begin kon het niet op bij hem. Was ik alles voor hem. Zorgde hij ervoor dat het me aan niets ontbrak en was ik de belangrijkste persoon in zijn leven.

Dat duurde niet lang...

Vanaf het moment dat ik me volledig aan hem gaf, begon hij al te veranderen. Hij begon me als een nummer te zien, op dit moment ben ik een blok aan zijn been. Hij verwaarloost me en wil me enkel houden om de strijd van Mitchell te kunnen winnen. Ik haat deze man meer dan ooit. Hij is met hele andere dingen bezig dan met mij. Hij wil mensen uitschakelen, de les lezen en vermoorden.

Ik kijk in de spiegel naar mijn pipse gezicht. Er is gelukkig al een beetje kleur op mijn wangen teruggekomen. Ik geloof dat ik nog nooit zo wit zag als daarnet.

Mijn maag is zelfs gaan knorren. Toch zal ik op moeten letten. Ik vertrouw zijn moeder voor geen meter. Al dat eten wat ze maakt en ze kan er van alles mee uithalen.

Ze haat me al vanaf het eerste moment. Het moment dat ze in Nederland Kerstmis kwam vieren in het kasteel van Kenzo. Ik moest daar blijven, afwachting op een straatrace tussen haar jongste zoon Ringo en mijn Mitchell. Het snode plannetje wat Kenzo had bedacht.

Ze haatte me, omdat de race enkel om mij ging. Ze haat me nog meer, omdat het haar jongste zoon zijn leven heeft gekost, maar ze heeft het allemaal aan Kenzo te danken. Hij denkt namelijk dat hij de hele wereld bezit. Dat wil ze niet inzien en mij vergiftigen zou voor haar dan ook geen moeite kosten. Deze hele familie gaat over lijken. Kenzo komt ook veel mooier over dan dat hij werkelijk is, dat heb ik inmiddels wel ontdekt.

Ik zal blij zijn als ik hier weg ben. Samen met Mitchell mijn man en met Gina die ik als mijn moeder zie. Voor geen goud zal ik haar hier achterlaten bij deze vreselijke familie.

Hoofdstuk 2

Mitchell

Het is de afgesproken tijd dat ik Amanda zal ontmoeten. Ik houd me voor de zekerheid schuil tussen de struiken. Pas als ik haar zie kan ik tevoorschijn komen.

Ik verlang weer enorm naar ons moment. Naar haar...

Om samen te kunnen zijn, haar vast te pakken en oneindig te kunnen zoenen.

Ik overzie een gedeelte van de tuin. Links het theehuis met daarlangs de beek. De beek met de stapstenen waar Amanda zo direct overheen zal komen. De vele Japanse bloesembomen waar ze als een schoonheid onderdoor zal lopen en waar we laatst onder een van de bomen de liefde bedreven.

Opeens zie ik Gina haastig aankomen lopen. Haar had ik hier nu niet verwacht. Klungelig stapt ze over de stenen. Ze is klein en op leeftijd en de stenen liggen misschien net iets te ver van elkaar af. Ze staat wankelend op haar benen. Het ziet eruit alsof ze op ieder moment in het water van de beek zal vallen. Met veel pijn en moeite bereikt ze de overkant en haar gezicht ziet er ernstig uit.

Ze kijkt richting de struiken en ze lijkt me te zoeken. Even laat ik me zien en ze kijkt verschrikt. Ze maakt geen geluid en zwaait enkel met haar handen naar beneden dat ik veilig moet blijven zitten. Ze wil me waarschuwen. Ik vraag me af wat er aan de hand is.

Ze loopt weg van de struik en gaat het theehuis in. Ik blijf muisstil zitten en wacht af...

Dan zie ik Amanda achter de bomen vandaan komen. Ze kijkt naar beneden en niet naar de struiken waar ik op haar zit te wachten. Ze ziet er prachtig uit in een mooie lichtroze zomerjurk. Ze kijkt niet en ik kan haar daardoor niet zien stralen. Haar hand houdt een andere hand vast...

Dan verschijnt Kenzo vanachter een boom en loopt met haar mee. Verdomme...

Ze is vandaag tot zijn beschikking. Al die tijd keek hij niet naar haar om en uitgerekend vandaag wandelt hij met mijn Amanda door de Japanse tuin. Waarom?

Wat heeft hem er toe aangezet om plotseling zo geïnteresseerd in haar te zijn?

Ik vertrouw de hele zaak niet. Ik mag wel uitkijken. Alert blijven, om me heen kijken dat ik niet door een Japans mannetje hier in de struiken overmeesterd wordt.

Dan laat Amanda zijn hand los en rent naar een boom. Met een hand leunt ze tegen de boom aan en met haar andere hand houdt ze haar haren vast, weg uit haar gezicht. Ze moet braken...

Ze is ziek. Dat zal de reden zijn waarom Kenzo zich zorgen maakt.

Ik zie haar braken onder de boom met bloesem. Ik zie haar lijden. Ik zou naar haar toe willen rennen en ze willen steunen, willen helpen.

Hij blijft er alleen maar naast staan en kijkt toe. Hij legt niet eens zijn hand op haar rug. Hij kijkt eerder geïrriteerd om zich heen. Hij zet zelfs een stap naar achteren. Bang dat er een spatje braaksel op zijn dure schoenen zal belanden.

Ik zie haar vanuit haar braakhouding schuin naar de struiken kijken. Misschien kan ze me zien. Ik moet alleen maar voorzichtig zijn. Als hij er ook maar een beetje lucht van krijgt dat ik hier zit, zal hij haar gaan opsluiten en zal ze nooit meer weg kunnen. Dan kan ik ons vluchtplan wel vergeten.

Ze laat de boom los en komt bij. Hij geeft haar een papieren zakdoekje zodat ze haar mond kan afvegen. Ze loopt voor hem uit terug de tuin in. Ik denk dat ze terug wil. Dat ze geen zin heeft om nog langer met hem hier rond te dwalen. Als een mak mannetje loopt hij achter haar aan.

Ze verdwijnen...

Tussen de Japanse bloesem door...

Weg...